

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

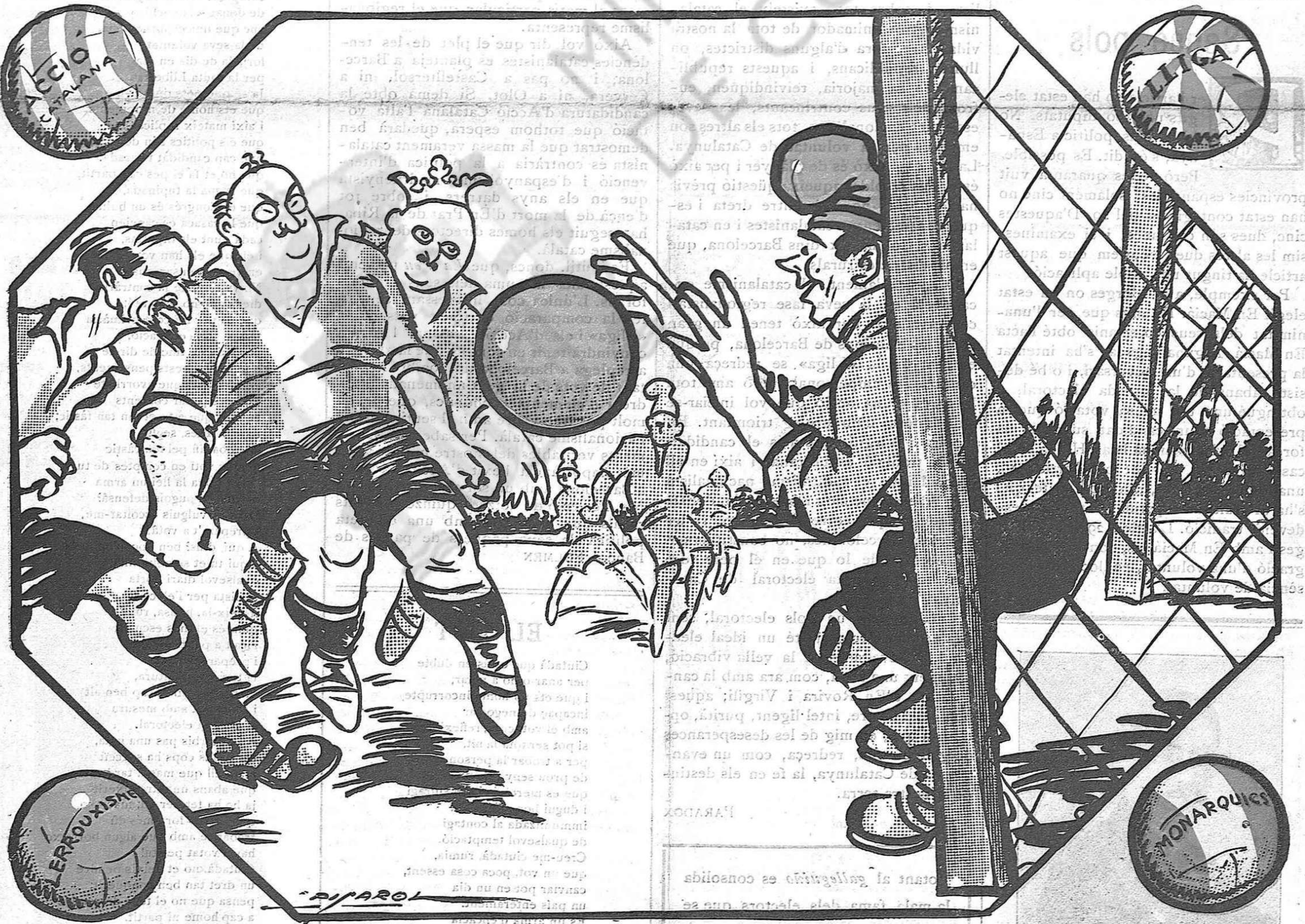
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FUTBOL ELECTORAL

El porter. — Apa, que us conec massa, ganàpies, per a fer goal a Catalunya!

El candidat d'Antoni Rovira i Virgili

El senyal de l'idealisme

Vols conèixer, elector, quina és la candidatura que en la teva demarcació electoral has de votar, demà, diumenge? Doncs, fixa't, més que amb els noms, més que amb les etiquetes, més que amb els colors dels cartells electorals, en el grau d'idealisme de cada candidatura. Fixa't en qui són els que porten a la lluita un ideal, un entusiasme, una fe. Aquests són els millors. Aquests són els que tu has de votar.

Si el teu propi ideal coincideix amb l'ideal d'una candidatura, la tria no és dubtosa. Però encara que la candidatura més idealista no coincideix del tot amb l'ideal teu, pensa que els homes d'ideal, en el fons són germans d'ànima, encara que l'ideal pugui no coincidir en absolut. Un idealista està més aprop d'un altre idealista de tendència més o menys diferent, que no pas d'un correligionari nominal que no tingui en el seu cor la noble flama.

Si tens el vot a Barcelona, tria, elector, aquella candidatura que uneixi l'amor a Catalunya i l'amor a la llibertat humana. No et volem dir, concretament, quins candidats has de votar. Però volem dir-te que hi ha dues candidatures a les quals has de negar el vot: la regionalista-jaumina i la lerrouxista. El catalanisme de l'una i el republicanisme de l'altra són tarats. Tu no pots votar, català de Barcelona, ni els catalanistes que col·laboren amb el règim unitari, ni els republicans que fan de puntals del règim monàrquic.

Aquella candidatura on vegis més espurnes d'ideal, i que sigui amiga de la llibertat i amiga de Catalunya, aquella és la teva. Vota-la amb el cor obert i amb la mà ben estesa. Amb el vot no faràs canviar la situació d'avui; però hauràs dit la teva paraula de ciutadà davant els problemes principals que hi ha plantejats a la terra nostra.

Sense pols

Per l'article 29 han estat elegits uns 180 diputats. No hi ha pols polític a Espanya, s'és dit. És possible. Però de les quaranta vuit províncies espanyoles, solament cinc no han estat contagiades pel 29. D'aquestes cinc, dues són catalanes, i si examines- sim les altres dues, veuríem que aquest article ha tingut una noble aplicació.

Per exemple, a les Borges on ha estat elegit En Macià. Fa anys que per l'unanimitat dels seus coterranis obté l'acta En Macià. Alguna vegada, s'ha intentat la presentació d'un adversari, i o bé desistí, abans de la jornada electoral, o obtingué una tan minsa votació que la presentació d'un candidat subratllà la força del líder nacionalista. Hi ha en el cas d'En Macià, surtint per l'article 29, una lògica electoral, ratificant un fet que s'ha produït tan repetidament, fins a esdevenir tradició. L'article 29, a les Borges i amb En Macià, és, doncs, la consagració d'una voluntat, en lloc d'una ab- sència de voluntat.

El candidat d'Acció Catalana, Antoni Rovira i Virgili

I és que, fora d'alguna capital, solament a Catalunya, i en tota l'extensió de Catalunya, hi ha pols electoral perquè hi ha un pols idealista. Els partits catalans són realitats i no pas ficcions, sigui el carlí, sigui el republicà o el nacionalista, i, sobre tot, existeix el catalanisme, gran animador de tota la nostra vida. Ara, fora d'alguns districtes, on lluiten republicans, i aquests republicans, en sa majoria, reivindiquen, enfront dels seus contrincants, les seves essències nacionalistes, tots els altres són empesos per la voluntat de Catalunya. La lluita—i això és de plànyer i per això és precís resoldre aqueixa qüestió prèvia nacionalista—no està entre dreta i esquerra, sinó entre catalanistes i en catalanistes, lo mateix dins Barcelona, que en els districtes rurals.

Desgraciadament, el catalanisme encara està en la seva fase regionalista i conservadora. Per això tenen un gran valor les eleccions de Barcelona, perquè enfront de la «Lliga» se redreça una candidatura unipersonal, però amb tota la força d'una acció que vol iniciar-se amb la força d'un pròleg triomfant. En Rovira i Virgili, que n'és el candidat, té una tradició esquerrana, i així en ell coincideixen el radicalisme nacionalista i un lliberalisme molt respectable, donats els temps que corren. Qui sap, si les eleccions barcelonines, no constitueixen un anticip de lo que en el pervindre serà tota la lluita electoral de Catalunya!

Catalunya té un pols electoral, sent una emoció electoral, té un ideal electoral, i de vegades, a la vella vibració, n'afegeix una altra, com ara amb la candidatura d'En Rovira i Virgili; aquest bon amic nostre, intel·ligent, purità, optimista que, en mig de les desesperances de gairebé tots, redreça, com un evangelista de Catalunya, la fe en els destins de la nostra terra.

PARADOX

Votant al galleguino es consolida la mala fama dels electors que se arrosseguen llefiscosament pel fermal ciutadà

Diputats per fora

Aviat veurem en els diaris, junt amb les xifres dels escrutinis electorals, les llistes dels elegits amb la respectiva filiació política. Per endavant pot dir-se que el grup més nombrós serà el dels diputats de la «Lliga» i dels afins seus. De aquest fet numèric *La Veu de Catalunya* voldrà treure'n la conseqüència que la política regionalista ha tingut a la nostra terra un gros triomf i que l'opinió catalana ha mostrat la seva adhesió a les orientacions cambonianes.

Però això—diguem-ho per endavant—és un formidable sofisme. Podem afirmar que en l'únic lloc on les eleccions de demà tenen una significació concreta, en el sentit de les orientacions catalanes, és a Barcelona. Aquí lluitaran la tendència atenuada, aigualida, de la «Lliga», i la tendència integral i valenta d'Acció Catalana. Demà sabrem quants electors barcelonins voten pel col·laboracionisme, i quants voten en contra. Demà el poble de Barcelona ha de dir si està d'acord amb la política d'En Cambó, o si prefereix una política nova, que estigui més d'acord amb els principis nacionalistes i amb les exigències de la dignitat catalana.

En aquest aspecte, el resultat de les eleccions de fora de Barcelona no vol dir res. Els que surtin elegits amb l'etiqueta de la «Lliga» hauran comptat per a la victòria amb dos factors principals: el sentiment català estès, bé que insuficientment, per la nostra terra, i la bossa de diners. Dels vots obtinguts per compra- venda no se'n pot treure cap deducció política. I els vots sortits del sentiment catalanesc, són només vots per Catalunya, vots d'amor a la terra i a la seva llibertat, i no pas vots donats veritablement al matís particular que el regionalisme representa.

Això vol dir que el plet de les tendències catalanistes es planteja a Barcelona, i no pas a Castellterçol, ni a Cervera, ni a Olot. Si demà obté la candidatura d'Acció Catalana l'alta votació que tothom espera, quedarà ben demostrat que la massa verament catalanista és contrària a la política d'intervenció i d'espanyolisme madrilenyista que en els anys darrers, i sobre tot d'ençà de la mort d'En Prat de la Ribera, han seguit els homes directors del regionalisme català.

Es inútil, doncs, que *La Veu* presenti aquests dies la suma dels seus diputats forans. L'única cosa interessant serà el fer la comparació entre els vots de la «Lliga» i els d'Acció Catalana. I encara convindrà tenir en compte que la «Lliga» arreplega a Barcelona un nombre important de vots de la gent anomenada d'ordre i d'elements econòmics, que tenen molt poc que veure amb el sentiment del nacionalisme català. Per saber els sentiments veritables del nostre poble tindrà més importància l'èxit d'Acció Catalana a Barcelona amb un sol candidat, que no pas l'elecció de dotze o quinze diputats rurals que han lligat amb una etiqueta política els seus paquets de papers de Banc.—FULMEN

EL VOT

Ciutadà que estàs en dubte per anar o no a votar, i que ets un home incorrupte, incapaç de negociar amb el vot; creu, reflexiona, si pot ser tota la nit, per a trobar la persona de prou seny i de prou pit que es mereixi el teu sufragi i dugui bona intenció; immunitzada al contagi de qualsevol temptació. Creu-me ciutadà, rumia, que un vot, poca cosa essent, canviar pot en un dia un país enterament. És un arma d'eficàcia sapiguent-la manejà que posa la Democràcia a les mans del ciutadà. I el ciutadà té de creure

EL CANDIDAT TRIOMFANT

Com se veurà demà, dia d'eleccions: cobert de vots.

que empleant-la amb convicció, compleix amb el sagrat deure de donar a la nació, anc que una espurneta sia, de la seva voluntat, forjada de dia en dia per la santa Llibertat. Ja sé que pots oposar-me que ets home de miraments, i així mateix replicar-me que els polítics són dolents; que cap candidat t'agrada, que no et fa el pes cap partit, que regna la tupinada, que el Congrés és un bullit; que la casaca es canvien cada punt els diputats, i els que els han votat rabien en veure's ensarronats. No vull dur-te la contrària dient que no tens raó; que és per mi cosa primària tindre bona educació; però sí que tinc de dir-te que fent aquests pensaments, només faràs que avorrir-te i de pas posar contents aquells que a tu et fan tan fàstic; i si no votes, segü, ja trobaran pel teu càstic qui els voti en comptes de tu. No et dóna la llei un arma perquè et puguis defensar? Doncs, vulguis escoltar-me, i prepara't a votà. A qui, dius? ben poc m'importa a qui tu et sembli millor; qualsevol diari porta la llista per l'elecció, llegeix-la, pensa, rumia quin és el més escullit; alça't a punta de dia i prepara decidit la teva candidatura, marxant amb el cap ben alt i caminant amb mesura al col·legi electoral. No et torbis pas una gota, car molts cops ha succeït a aquell que massa tard vota, que abans un altre aixerit ja ho ha fet per ell; macatxo, quin xasco fora més d'ú trobar-te amb que algun borratxo havia votat per tu! Ciutadà, no et deixis pendre un dret tan ben conquerit; pensa que no el tens de vendre a cap home ni partit. I si no trobes persona que t'acabi d'agradar, vota per el *Noi de Tona*; prò, no deixis de votar!

FLOX

Demà es treu!

Veritablement les eleccions són una *rifada*. En general els candidats es *rifen* als electors, enganyant-los amb tota mena de mentides. En alguns casos els electors es *rifen* als candidats saquejant-los l'ermilla.

Malgrat el soroll que's fa i l'aldarull que's mou a la vigília d'unes eleccions, pot ben assegurar-se que el molt soroll el fan ben escasses nous. Molts boixets i poques puntes.

No cal dir que a Espanya no hi ha veritable lluita electoral. Els districtes són uns noms només i, en forma d'*actas*, són amigablement repartits en el ministeri de la Governació. Així, el fet vergonyós de que una tercera part de diputats hagin sigut ara proclamats per l'immoral article 29 passa a ésser una cosa natural que no deuria estranyar encara que s'arribés a proclamar per aquest simplista sistema tot el Congrés dels Diputats.

A Catalunya la proporció de *vint-i-nous* ha sigut tan sols d'un deu per cent. Contra la voluntat del Govern, dels cànecs i de la «Lliga», no és encara la nostra terra una túnica del Crist que pugui ésser repartida entre els jueus. Alguns districtes han sapigut conservar la llibertat d'eleger lliurement els seus diputats.

Nosaltres refermem al bon elector les nostres recomanacions. S'ha de votar contra, sempre, tot lo que faci farum d'*encasillat*, de U. M. N., de *cunerisme* i de reacció. Deu donar-se el sufragi a l'home que sigui més català, més avençat i més honest. No volem dir noms perquè nosaltres no volem fer campanya partidista. La nostra aspiració és la de contribuir a la dignificació del sufragi i al bon nom de Catalunya.

Volem fer una excepció. La mereix En Rovira i Virgili, que reuneix com a home totes les excel·lents condicions que poden exigir-se a un candidat i és ademés el símbol d'un estat d'opinió catalana que encloï tota la dignitat de la nostra raça.

Si el dret al sufragi s'adquirís als divuit anys, la candidatura d'En Rovira i Virgili obtindria una grossa majoria sobre tota altra mena de candidatura. La obtindrà també si tota aquesta joventut de història verge, pura de intencions i

arborada d'amor a Catalunya, s'imposa el compromís d'aconseguir cada un d'ells al menys un vot per a En Rovira i Virgili que, com que's mereix l'acta, l'obtindrà.

JEPH DE JESPU

Votes els monàrquics? Uix!

Votes els lligueros? Mau!

On vas amb tant cotó fluix?

Ja ho entenc. Tu ets els més brau babioc del Zar Lerroux.

Dotze mil morts... trenta mil mutilats... quatre mil milions...

Qualsevol diria que som cantirers, però no és així. Nosaltres anem sempre a mils, perquè ens agrada de comptar. Que vol dir allò de dos i dos fan quatre; volem saborejar el sistema mètric decimal i no ens entenem de raons. Si no poguessim comptar de mil en amunt, ens semblaria que fem una vida monòtona o que l'aritmètica no serveix per a res. I per a que aqueixa mena de rutina la poguem portar a cap d'una manera més absoluta, prescindim de qualitat, apreciànt únicament la propietat de les coses d'un modo maquinal. Res ens importa que siguin peres o melons lo que volem mesurar; el cas es que faci bulto i número.

Aqueixa mena de posat ens ha portat molts disgustos, però com a una circumstància innata a la raça espanyola, no'ns en hem pogut desafugir així com així. I malgrat totes les corrents universals oposades a la nostra, nosaltres seguim la trista tradició encara que sigui pagant la patent.

Per això quan el metge ens ordena un diagnòstic verinós amb compta gotes el prenem a bots i a barrals perquè no estem per coses petites.

Amb pocs cents soldats i amb una mica

d'administració, fariem la feina de l'Àfrica, però si no n'hi poguessim tenir cent mil pel cap més baix, ens semblaria que ja no guerregem; i així, si tenim un descalbre, també podem comptar a mils que és la manera que passem l'estona.

De carreteres dolentes i de mals governants, no ho sé pas el número que'n tenim. Això ens donaria neguit, sinó sapiguéssim que aqueix gènere també el tenim al engrós. Ara, estem descansats.

Amb mitja dotzena d'analfabets en tindriem ben bé prou, per no dir massa, però com que això és l'únic amaniment que tenim, en gastem més i per aqueixa causa i per allò de *por mucho pan nunca mal año*, en disposem d'un stok d'onze milions.

I així, en totes les desgràcies ens anem fent cèlebres que's una compassió.

Es hora de grans transformacions socials a tot arreu; allà on no dona resultats un règim se'n posa un altre per a veure si va millor; tot el món està en plena convulsió i l'un se fa bolxevic, l'altre feixista; el cas és canviar, seguir un altre camí. Tothom reconeix que les costums i maneres de viure es tornen rànecs degut a l'acció renovadora del temps. I per això tots es transformen donant-se la forma i figura que la realitat els hi dicta.

Continuarà seguint l'espanyol el seu camí vell i ple de pedres, davant aqueix moviment mundial? No ho sabem; però quan considerem que amb aquests dotze mil morts, trenta mil mutilats i quatre mil milions de pessetes que'ns costa en una temporada lo del Marroc hauríem pogut posar carrils i escoles per tot arreu, quasi bé ens roda el cap.

MIQUEL RIBALTA

Qui no torna a llegir un llibre és perquè s'ha convençut de que no val res. Però l'elector que torna a votar a un vandàlic de la política, vol dir que's fa solidari de les seves ignomínies

Les eleccions al poble

Demà hi han eleccions al poble. Les eleccions al poble són una mena de festa major. Hi ha tants crits, tant escàndol, tanta alegria i tant enrenou com quan la festa major. Fins, com en la festa major, hi han garrotades. Les garrotades no poden mancar en una festa major que s'estimi. Aquest número va a càrrec dels de l'envelat de baix i els de l'envelat de dalt. En èpoques d'eleccions són els mateixos dels envelats, però amb un altre nom, que's pensen que això de les eleccions són una altra festa major que el Govern concedeix al poble.

Tots els carrers—que són tres—i la plaça, estan plens de cartells anunciant les candidatures dels que s'han proposat salvar el poble... i la butxaca. Avui tots anirem a dormir tard. Al casino de dalt i al casino de baix—no'n facin cas d'això de casino: vui dir barraca—avui ningú farà el *paso* ni la *manilla*. Avui tots discutirem, tots cridarem, i com més millor. Perquè la qüestió és cridar, i perdre la nit, i anar cridant, i anar perdent, amb aquella alegria.

A última hora, farts de vi, sortirem del casino de dalt i del de baix a passejar fins a les afores del poble. Al trobar-nos amb els del bàndol contrari, tan carregats de vi com nosaltres, no passarà res. No passarà res perquè ens hem de guardar les energies per a l'endemà.

A l'endemà ens llevarem dematí. I començarem a córrer tavernes i a beure vi negre, i vi blanc, i vi de tots colors. Unes eleccions sense vi no són eleccions. I com aquest vi no ens costarà un cèntim, podeu contar com xumarem! A primeres hores de la tarda, després del gran dinar, es compraran els vots a duro o a dos, i votaran fins els morts.

I al vespre estarem borratxos de vi i de vergonya, i haurém tret diputat a un lladre o a un idiota.

PITUS

BATALLA DE S DE TOT A DREU

TIKHON, TANMATEIX

I tornem-hi que no ha estat res. El procés de aquest bon senyor Tikhon, portarà més soroll que el casament del Kaiser, que una cacera reial o un discurs a Les Planes, que fóra de les nous és lo que ha mogut més soroll.

Els defensors de l'ordre i de tot lo que sembli a l'ordre, com per exemple donar ordres i no obeir-ne cap, vinga anar contra els russos i els russos com si ho diguessin als xinos abans de tallar-se la cua.

A nosaltres, perdoneu la immodèstia, se'ns ocorreix una cosa. Anem a veure: el senyor Tikhon,

El patriarca Tikhon

per Metropolità de Moscou que sigui, per més que compti l'avençada edat de 75 anys és, davant una llei establerta, quelcom més que els deures ciutadans? Creiem que no.

An aquí, a la memòria de tots està, fusellaren an En Ferrer. El govern deia que era culpable, hi havia qui deia que no. El món protestà, però no hi valgueren raons i la sentència es complí. Quin era el suposat delictes d'En Ferrer? L'haver atemptat contra la seguretat del règim.

Monsenyor Tikhon és acusat d'igual delictes pel tribunal roig i fóra que pels rojos hi hagi una raó i pels blancs una altra, la cosa no té res d'extraordinari.

NO ÉS RES!

No és res, no hi ha perill. Les noves que darreterament havien arribat, són falses. Les agències mentideres, ens havien volgut ensarronar. Però no ho han conseguit. La veritat ha surtat. La tranquil·litat ha tornat a renèixer, ha sigut un episodi més, una xifra més a la llista. Res de titulars grosses, res d'interrogants. La situació és claríssima; per ara, no hi ha variació. Tot segueix com abans. Es a dir, com abans, no. Millorada, molt millorada. Els cors poden sentir-se cofois.

I bé, què ha passat? És la pregunta que esperavem. Cal tindre paciència en aquest món. A l'altre ja ho veurem quan hi siguem lo que cal tindre.

Figurin-se senyors, que fa pocs dies un telegrama anuncià a tot Europa, que En Trotzky, el Comissari de Guerra de la República Roja, estava greument malalt. Ara ja no es pot matar an En Lenin, s'ha mort masses vegades, ni fer esgarrapar an aquest senyor amb el primer perquè tothom està assabentat de la seva bona amistat; ara cal matar an En Trotzky.

Però tampoc ha sortit bé la cosa. Les darreres noves diuen que En Trotzky està bé, bé i bo, gras, que s'engreixa cada dia més. Només calia que hi posseïssin records.

AHIR I AVUI

Ara aneu a sapiguer en que consisteix això que en diuen civilització, progrés i cultural. Sort que

quant més va, més adeptes té la teoria de la relativitat filosòfica i d'aquesta manera les coses són fàcils d'arreglar, que sinó ens taria un enredo que qualsevol el desfà.

El cas és que amb l'excusa que havem d'ésser civilitzats, cultes, que voldríem tindre paciència i resignació, pendre-ho tot a la bona de Déu, molt

—Quan penso que al vostre temps ja us queixàveu... Avui tot augmenta...

—Fins la paciència!

(De Ruy Blas)

amablement ens fan la més insuportable de les guitzes.

Avui lo que més preocupa als homes és la correcció, les formes, l'ésser educat. S'ha de parlar a mitja veu, riure dissimuladament i fins aguantar-se l'estornut. Avui no es fan revolucions perquè ningú es decideix a demanar l'oportú permís, per a no passar per incorrecte i mal carat.

Ahir hi havien descamisats, homes de ferro que no aguantaven segons què. Les revolucions es feien amb més solta i amb fi més pràctic. La gent

s'exaltava més fàcilment i tenia iguals consideracions per un tirà que per un vulgar assassí.

Avui el que ens porta a un desastre, mereix un esmorzar, l'agabellador és un senyor respectable.

UN HOMENATGE

Per a nosaltres el magistral quadre d'En Lucien Jonas, no és altra cosa que un bell homenatge ofrenat an els que, potser, havien sigut els seus companys d'escola.

Lucien Jonas és fill d'Auzin. Ell no volgué ésser un tros més d'aquell carbó i volà fins on no hi pot arribar-hi la negra fumerola.

Però, en lloc d'oblidar-se dels que havien passat amb ell la infantesa, els recorda i els comprèn i d'això ens en dona una bella mostra amb el gravat que reproduïm, quadre que ens diu lo que és un minaire al sortir de les entranyes de la terra. Mira espantat, sorprés d'aquella llum que quasi havia ja oblidat. El rostre dels minaires del quadre d'En Lucien Jonas, diuen dolor, no pas dolor material, sinó dolor moral, d'aquell que no se sap explicar, que els fa plorar sense sapiguer perquè ploren, que és, en definitiva, una mena d'anyorament d'aquell espai blau que sols venen de tard en tard.

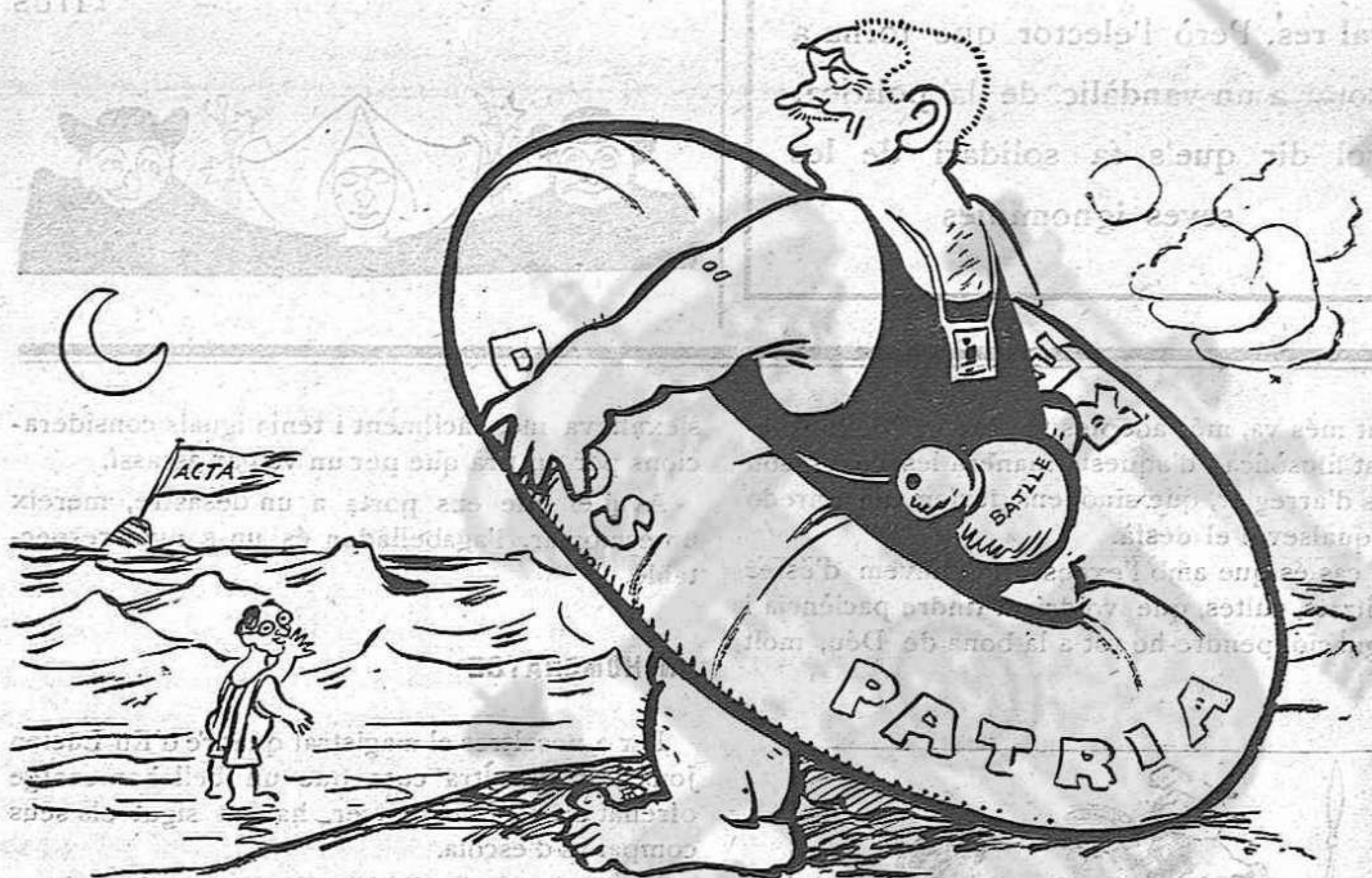
Lucien Jonas: La sortida dels miners

PRIMER DE MAIG

—Aquest any el celebrem com la diada de Tots Sants: portant flors als morts.

En Batlle, de la «Lliga»

—Me sembla que ni amb salva-vides hi arribaré!

VOTANT NO DEIXES D'ESSER

No facis el bot i vota; vota, si nó com un sol home, al menys com un sol elector. No votis mai per dos o tres més que ja no són a la vida.

Si serveixes de proxeneta electoral, i ajudes a fer tupinades, no deixaràs d'ésser aparentment un home, però passaràs a la categoria mínima del que has ajudat.

Si tens de creure el meu repic que invita a la lluita, et diré que votis al bon català o el que demana sempre que s'elegeixi per a no desamparar la República.

Sigues home i seràs bon elector; sigues bon elector i seràs digne treballador de la terra que t'ha llençat a la vida i que no deus abandonar.

Demandar votar un candidat honorat i de bones idealitats, és procurar per tu mateix, és confiar, a un que t'ho demana, el benestar de la teva terra que és el teu i el dels teus fills. Si no pots votar en confiança, queda't al llit. T'ho aconsella LA CAMPANA.

El meu rebesavi, el meu besavi, el meu avi, i el meu pare ja havien sigut diputats.

Ara ho soc jo per llei d'herència a pesar de que no sé confeigir uua carta ni tinc hores lliures per a ocupar-me del meu districte perquè la meua ànt i el seu marit no em deixen ni un moment lliure.

A l'Ateneu de Madrid, al rebre un telegrama de Biscaia notificant que es proclamava la candidatura de l'Indalecio Prieto, es van donar dos

visques. Un visca an En Prieto i un altre visca a les responsabilitats.

Francament, no ho entenem. Visquen les responsabilitats? Home, hi han coses que lo millor seria no ressucitar-les: l'atmosfera seria irrespirable.

Si és que votes a un monàrquic perquè l'amo t'ho ha manat, no diguis mai que'ts anàrquic sinó un home deshonrat.

Els antics federals podran ésser pocs i mal units, però no pot negar-se que encara tenen homes decidits i confiats, com per exemple aquest senyor Alvareda que es presenta diputat pels catorze districtes electorals de Catalunya, amb la quasi seguretat de no sortir-ne per cap.

Es que fent això pretenen els federals sapiguer amb quants correligionaris compten al nostre terreny?

No em sembla pas el medi més segur per a lograr-ho.

Entre els molts aspirants a l'acta de diputat per Barcelona

es presenta En Rovira i Virgili que és bon home i és bon literat i un fervent i simpàtic demòcrata i repúblic i term català. Jo ja estic ben resolt, el diumenge té d'ésser un dels meus candidats.

Ja és vell aquell dilema «hermanos o extranjeros» que quatre periodistes que es creuen regir l'Espanya plantejaren als catalans.

Si no vàrem contestar fou perquè ja estem escamats dels «hermanos» amb sotana i no volem mai que ningú ens bategi. Pel que vulgui ésser nostre germà, sempre tenim una mà oberta amb tota franquesa, i pels que vulguin ésser estrangers a casa nostra sempre tenim un passaport a punt.

Les simètriques restelleres de finestres d'un quartel, d'una fàbrica o d'un hospital, a pesar d'ésser antiestètiques dintre la ciutat, no fan un efecte tan molestós i apàtic com les parets altes, groixudes i sense cap finestral dels convents de clausura. Fan venir engúnia, i encara que no es vulgui s'ha de pensar malament i s'ha de creure, encara que no es vulgui, amb les murmuracions.

Abans, quan dormia pels portals, menjava a la taula del etzar i tenia idees avançades, votava perquè si, perquè sempre hi havia «sopa».

Però ara que soc castellà i porto gabardina, voto al que se m'indiqui amb la mateixa *sans* façon que voto pel manteniment de la tragèdia social.

Cavallers: Petroni II: Anirà i gràcies.—Monaguillo: Senyor escolà, vostè ha fet tard.—Secrives: Els versos com els de vostè, no ens interessen. Provi de fer prosa.—J. Rius: Anirà. Vostè cada dia ho fa millor; així m'agrada.—Llusia: Faci ço que vulgui, home. Nosaltres quan ens vàrem casar no feiem tantes cosetes.—Ninus: Altra vegada? Val més que el paper que gasta el vengui a pes. Vostè guanyarà quartos i nosaltres salut.—M. Serra: Esper que vingui la repartidora.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEJOLA, carrer del Olm, número 8

La «frescura» de mossèn Lluís.

Estudi psicològic de la «frescura» clerical.

Jo bé prou sabia que la santitat i devoció de la majoria de capellans, és un mite; bé prou sabia que molts, a falta d'una majordona, en tenen dues; bé prou sabia, en fi, que els capellans de temperatura siberiana, són els més, però mai m'hauria pogut imaginar la màxima «frescura» de Mossèn Lluís. Saben vostès qui és mossèn Lluís? Doncs és un entusiasta aficionat al futbol que no falta en cap, absolutament en cap, dels partits que organitza un dels principals clubs de Barcelona.

Es el capellà mànegua ampla per excel·lència.

Se'l veu discutir acaloradament amb els espectadors, aixecar devagades els punys amb el poc sant propòsit de propinar algun mastegot als individus que

discuteix. Assisteix als banquets que organitza el club a que pertany en honor de llurs equipiers. Discurseja, mangoneja, politiqueja, en fi, fa lo que per l'hàbit que vesteix, no hauria de fer. A aquest «ejemplar» magnífic de la falsa sacerdocia catòlica, apostòlica i romana, m'ha induït a fer un detingut estudi psicològic de tots els capellans «frescales». I d'ell he deduït que mil vegades es deuen haver arrepentit d'haver estudiat per capellà, i consideren llur sacerdoci, com qualsevol altre ofici, amb la única diferència del «uniforme» i per tant, poden manifestar-se i exterioritzar-se públicament, com qualsevol altre mortal.

D'aquí que hi hagin tants eclesiàstics de temperatura siberiana...
E. M. C.

Segons diuen de l'Espanya mai se li ponía el sol, però avui sempre està núvol en el desert espanyol.

En A. ROVIRA I VIRGILL demana permís als catalans perquè el deixin anar a les Corts d'Espanya a exposar belles idealitats

VOTAR-LO ÉS PROVAR-LO

Es demanar-li fidelitat, és premiar la seva obra de catalanització o posar la seva valor sense preu en el mercat on tot se compra

VOTEU-LO!